

દાઝ સોયસાગર.

સ્વસ્થાન વઢવાણના નેકનામદાર ખુદાવીંદ
ઠાકોરસાહેબ શ્રી ખાલસિંહજીના આશ્રય નીચે

રચીને પ્રસિદ્ધ કર્તા.

ખવાસ જીવા માવજી

વઢવાણ શેહેર.

દોહરો.

ખરનત કરેત અખસો સહી, મરનત દાજીરાજ;
ચતુર વાંચે ચીત દહી, ખીગારો ખીધીએ કાજ.

અમદાવાદમાં.

મામાની હવેલીમધ્યે અમદાવાદ યુનાઈટેડ પ્રિન્ટિંગ
અને જનરલ એન્ડ કંપની "લિમિટેડ" ના
પ્રેસમાં રણછોડલાલ ગંગારામે છાપ્યા.

—❀❀❀—

કિંમત રૂ—૩—૦.

૨૬૮

દાજ સોયસાગર.

સ્વસ્થાન વઢવાણના નેકનામદાર ખુદાવીદ
ઠાકોરસાહેબ શ્રી ખાલસિંહજીના આશ્રય નીચે

રચીને પ્રસિદ્ધ કર્તા.

ખવાસ જીવા માવજી

વઢવાણ શહેર.

દોહરો.

ખરનન કરન અખસો સહી, મરનન દાજરાજ;
અતુર વાંચે ચીત દહી, બીગારો બીધીએ કાજ.

અમદાવાદમાં.

મામાની હવેલીમધ્યે અમદાવાદ યુનાઇટેડ પ્રિન્ટિંગ
અને જનરલ એન્ડ કંપની “લિમિટેડ” ના
પ્રેસમાં રણુછોડલાલ ગંગારામે છાપ્યો.

— ❀ ❀ ❀ —

કિંમત રૂ—૩—૦.

છંદ કુડળીયા.

પ્રથમ નામ પ્રથીરાજહી, દાજરાજ મહારાજ;
શુભ નીતીથી રાયજી, કીનો ભુપહી રાજ;
કીનો ભુપહી રાજ, ગચ્છે અમરાપુર માંહી;
કિન પ્રભુ તુમ કાપ, કોલે બરનત હમહી તેહી;
સાગરસમ યહ સોચ હે, ગુણીજન વાંચે ચોત દહી;
અનુપ ભુપ ગુણવાન ગચ્છે, પ્રથમ નામ પ્રથીરાજહી.

દાજી સોચ સાગર.

સ્તુતી.

દોહરો.

મોજ કર હંસવાહની, સુભ મતી આપો માય;
આદી દેવી કરણા કરો, તો પુરણ ગ્રંથ રચાય.

છંદ કુંડળીઆ.

વસી વાસ વઢવાણ કાવ્ય કરે કરજોડ
બુલ ચુક સખ માફ કરી, કોયમાં દેશો ખોડ.
કોયમાં દેશો ખોડ, તુછ બુધી હમહી રહે;
ધરત ગરલધુ જાણુ, સુધારી કવીરાય લહે;
પીંગલ પાડ અભીયાસ નહીં, નહીં ગ્રંથકો જાણુ;
અલ્પ ગ્રંથ જીવો રચે, વસી વાસ વઢવાણ.

સોરઠા.

માહારાણા અધીરાજ, રાજ મોઠા રાજવી;
દેવશી દાજીરાજ, ચંદ્રસિંહ સુત સોહામણા.
કોમળ રૂપ સરપ, સુંદીર સોભા શોભે ધણી;
નહી ભાળો કોઈ બુપ, રાજ એવા રાજવી.
ક્રડું કરે કીરતાર, મરણ દાજીરાજનું;
સુનો ક્યો સંસાર, રંડાપો સીતાબાહને.
કોય થયા નહીં થાય, પ્રભુ હાયજી આ ઘડી;

(૪)

પણ બુલી વીધાતાય, આવરદા થોડી પડી.
 દેશ ખેંચી બામાય, માથા પછાડી રૂદન કરે;
 એમ રોવે બાલુબાય, છાતી ચાંપી રાજવી.
 અરે ક્યાં ગયા હમારો બાય, મને છબી નજરે તરે;
 અતી જીવ અમુઝાય, રોઈ રોઈ રાતી આંખડી.
 મોટે હમંગે રાય, પરણી લાબ્યા માનુની;
 મલી મહોલ માંય, સ્વર્ગ તૈયારી પંડે કરી;
 રવે અદારે કોમ, નરનારીને છોકરાં.
 એમ થઈછે લાલકણેલ, છમાછમ વઢવાણમાં;
 ખોટું કીધું દીનસ, મરણ દાજીરાજનું.
 આખો જાલાવાડ દેશ, જતતાં જીને રાજવી;
 માનુંની મહોલ માંય, અંગ પછાડીને રવે.
 વોય ક્યાં ગયા અમારો રાય, બાન બુલીને ભમે;
 રહી હોમત મનમાંય, રાજ દાજીરાજને.
 શો એનો ઉપાય, લખતાં બુલી વીધાતરી;

છંદ ભુજંગી.

પડ્યો છે પુકાર અતીપુરમાંઈ,
 રવે પુરસોનારીયુ હાય હાઈ;
 અરે દેવતાદેવ આનંદકારી,
 પ્રભુ કેમ સુજી મતી આ નકારી;
 અરે દેવી તાતે જુરો કાંમ કીષો,
 અમારાજ રાજ તણો પ્રાણ લીષો;
 તમે શિરનું છવ લીધુ ઉતારી,

(૫)

પ્રભુ કેમ સુજી મતી આ નહારી;
 ગઈ ઉડીને મર્ણ વાતો પ્રદેસે,
 સુણી સર્વ તો ગાબરાં હોય સોસે;
 અતી સર્વને દીલ શોકા અપારી,
 પ્રભુ કેમ સુજી મતી આ નહારી;
 અરે એહ રાજનું મર્ણ ન હોયે,
 જુડી વાત ઉડી ન આવીજ સોયે;
 ગીલાયો પ્રદેસે ઉડે એવી ભારી,
 પ્રભુ કેમ સુજી મતી આ નહારી;
 કહેછેજ જીવો મુણો સર્વ બાદ,
 પ્રભુની કળાતો કળાયજ નાજ;
 ક્યો કોપ કાળો અતી દુખકારી,
 પ્રભુ કેમ સુજી મતી આ નહારી.

કવીત.

જુરોકીન પ્રભુકાજ, પ્રાણુલીન દાજીરાજ;
 ગરીબ એહી નીવાજ, કાળો ફેર કીનોંહે.
 આતમે ઉદાસી ચોર, સખ ચોર મેહી સોર;
 ભયંકાર હોત ઘોર, પ્રભુ કોપ કીનોંહે.
 રાય કાય તો અનુપ, સુંદીર સરપરપ;
 નાહીએ સો કોહી જુપ, છત્ર હરી લીનોંહે.
 બનાયો જુરોજ ખ્યાલ, દેખી હોત હે બીલાલ;
 રૂપે સર્વ નેન લાલ, અતી દુખ દીનોંહે.

(૬)

છંદ લક્ષીત.

અરર ઝો પ્રભુ કોપ શો થયો,
દાઠરાજનો પ્રાણ ક્યાં ગયો;
અરર ઝોતમાં સેરડો પરે.
અરર ઝો પ્રભુ હાય હાયરે;
ઝળળ ઝાળ તો પેઠમાં કરે,
મન તો સદા સોક બહુ કરે;
સર્વ મુખમાંહી એહી વાતરે,
અરર ઝો પ્રભુ હાય હાયરે;
દેસથી પ્રદેસ તાર તો ગયા,
સુણીને બુપ તો ગાભરા થયા;
ધ્રાશકો પરેય પેઠમાંયરે,
અરર ઝો પ્રભુ હાય હાયરે.
દેસી બુપ તોય આવીયા સહુ,
કરેછેજ સોચ મળીને બહુ;
જુરી વાત તોય બની યાંઅરે,
અરર ઝો પ્રભુ હાય હાયરે.
રહી હીમતો મનમાં સહુ,
મુકામો નવાં ચણાવવાં બહુ;
નાખ્યા નળ તોય ગ્યાસનાયરે,
અરર ઝો પ્રભુ હાય હાયરે.
નીરનાજ નળ નાખવા સહ,
આપની ઉમેદ પુરી ના થઈ;

(૭)

હાથમાં અસક્ત બની કાયરે,
અરર ઓ પ્રભુ હાય હાયરે.

મેડીકુ મેજાત સુનીકુ રહી,
દાજીરાજને લઈ ગયા કહીં;
દેખી મનકું ઉદાસ થાયરે,
અરર ઓ પ્રભુ હાય હાયરે.

ધારી વાત તો પુરી ના કરી,
તેહી મોર તો આવી આદરી;
ઘુમને દયા પ્રભુ નાખરિ,
અરર ઓ પ્રભુ હાય હાયરે.

ટૂકી મુદતનુ આવખું લહી,
દીલ દઝાડવા આવીયા અહીં;
ખુબ સુર્તવાન હતી કાયરે,
અરર ઓ પ્રભુ હાય હાયરે.

નવીન નોકના દરેસો કરી,
પેદલ સ્વારની પલટના ભરી;
તેહી લોકને દુધ પાયરે,
અરર ઓ પ્રભુ હાય હાયરે.

સવાર સાંજ તો પ્રેટ થાયરે,
બેન્ડ વાજનં તોય વાજે માંયરે;
ઝરમે રહી ને જિતા રાયરે,
અરર ઓ પ્રભુ હાય હાયરે.

મનનો વીચાર મનમાં રહ્યો,

(૯)

હવામિલ તો પુરો ના થયો;
બગીચો તળાવ કંઈ તાંયરે,
અરર એા પ્રભુ હાય હાયરે.

હવામિલ માંહી કોરણી કરી,
ફરતી બારીયો અનેક ધરી;
શું બનાવવુંય હવું તાંયરે;
અરર એા પ્રભુ હાયહાયરે.

ડીઆકારની જોલ તો કરી,
ક્યોછેજ કોટ કરતો ફરી;
બનાવીયો વળી બગીચો તાંયરે,
અરર એા પ્રભુ હાય હાયરે.

દાજ ને પડ પસાવીયું સહી,
અચળ નામ તો રહ્યું છે તહીં;
વર્ણવર્ણવે નહી વર્ણાયરે,
અરર એા પ્રભુ હાય હાયરે;
પ્રભુની આગળે જોર ના રહે,
લલીતછંદ તો જીવોજ કહે;
કોપ કાળો તો અન્યોજ યાંયરે,
અરર એા પ્રભુ હાય હાયરે.

॥ સવૈયા. ॥

બાત સુણી મરનેકી જામે,
તપ્પ ભાન બીભાન બયે અધીકારી;
આગ લગી સમકે ઘટ અંદર,

(૯)

રોવત હે મુખ હાય પોકારો.
 શેરહી સારેમેં શોક વધો અર,
 રોવત હે ઘરોઘર નારી;
 હાયહી હાય પોકારી કરી સખ,
 રોવત રૈયત સોચ અપારી.

લાગે ભયાનક તો રજની,
 એ સમેકી નહીં અબજત કહાની;
 રોવત ભોવત જાગી ઉઠે અર,
 હાય હાય પોકારત બાની;
 રોવત હે બહુ મોહુમેં નારહી,
 ભાંત બીભાંત ભઠજ દીવાની;
 એસો જુલમ ભયો વઢવાણમેં,
 પાર ન પાવે પ્રભુકો કજાની.

મરનરૂપ ખરનન.

છંદ નારાય.

ગએલ જાન તોય કાય સોમતી અતી ઘણી,
 ઉજાસ મુખપે અધીક શોભતી છપી બણી;
 ઉગેજ સર્દપુનમેં સોમ શોભીતો બની,
 રહીજ દેહ એવી શોભી દાજીરાજ રાયની.
 ધનુસ બાણ કે અકાર નેન ભાલમેં વહે,

(૧૦)

ઠરી રહેલ લોચનોઈ જાણીએ હીરા રહે;
 વગેલ મુછ વાંકડીજ આંખસેં અડી રહે,
 વસેજ મુખપે ઉજ્જશ પડચલી ચડી રહે.
 જરીનકોટ સુરવાળ પેરી દીન રાયહી,
 કટાર ભિઠ બાંધી દીન હોકલી કરે રહી;
 જડાવ શીસેં અતી અનુપ તેજતો વહે,
 રહ્યો કપાનુ હાથમાહી દાઝતો લટી રહે.
 જડાવ બાજુબંધહે હમ્મલ અંગપે પરી,
 રહેજ સોસ કેસ જેસી કાલી નાગની રહી;
 અનુપ વેઠ પોંચોયો રહત મુંદ્રી અંગરી,
 દુસાલ લાલ રંગકી લપેટી અંગપે ફરી.
 નવેજ ધુમટોની ડોરી સોભતી અતી કરી,
 જડીજ ઊંચો કીનખામે ફેરતો જરી ફરી;
 ઉપાડીલીન જેસમેહી દાજરાજ ડોરીયુ,
 જલંત શેર સારકેહી પેટમાંહી હોરીયુ.
 જલંત દોહુ બાજુપે મશાલ હારતો સહી,
 ઉડંત ફલ ધાતુના પુકાર હાય હાયહે
 ચડી દીસાયુ તેહી દીન બુંખરો બનો રવી,
 લગે ભયાનકે સમો ન વર્ણવી શકે કવી.
 નથીજ ચાલતુજ જોર તો પ્રભુ કને કહી,
 જીવેજ નેન દેખી જેવી તેવી બાખતો કહી;

॥ સંવૈયા ॥

હાલખી હાલભઈ સખ રૈયત, રોયત જોયત ડોરી તુમારી;

(૧૧)

હાયહી હાય પુકાર કરી મુખ, નેનકી દેખત છખી તુમારી.
નેન નીર યોધાર ચલે અર, રોવતહે સખ ગામકી નારી;
દેખત દોરત રોવતહે મુખ, હોત અતી કળેળાટ હીમારી,

ગજલ.

દીનનાથ પ્રભુ તુમે બડા એસા જુલમ તે પલમે કરદીયા,
એસા જુલમ તે પલમે કરદીયા, દીનનાથ પ્રભુ તુમે બડાયા
વઢવાણમાં તે કુક કર્યું, દાજીરાજનું મરાણું કર્યું;
પ્રભુ શેહેરકેરે છત્ર હર્યું, તેરે જાનકા ક્યા ટોટા પડ્યા; દીનનાથ.
દેખી રાયજીની ડોરીયુ, હૃદમે જલતીહિ હોરીયુ;
વહેનીર આંખુ રહે પોરીયુ, પ્રભુ તારી દ્રષ્ટે એકયાચડ્યા; દી.
હાય હાય કોપ કાળો બણો, દાજીરાજરાય તુમે હણો;
મનમાં વીચાર બુડો ગણો, તેરે દીલઘટ કુડા ઘડ્યા; દી.
બહુ સોખી હુતા રાયજી, નહી ભોમીપે બુપ થાયજી;
તુને દીલ દયા નહી કાંચજી, પ્રભુ તોરી દ્રષ્ટે એ ક્યા પડ્યા. દી.
નીત ખેન વાજાંવાજતાં, બહુ ગ્યાન ઓછવ સાજતા;
તાહાં દાજીરાજ ખીરાજતા, વોયવોય તુને એ ક્યા જડ્યા. દી.
રંક માળવો હુતા રાયજી, કદી બુદ્ધીતો નકળાયજી;
અતી સુંદીર હુતી કાયજી, તુમ છેતરીને છળે ઝડ્યા. દી.
કહે જીવો શુણીલો સર્વહી, એહી વીનતીતો પ્રભુને કહી;
રહેનામ સયમ એકહી, લખી લેખ ભાલે એવા જડ્યા. દી.

છંદ મનહર.

અરે પ્રભુ હાય હાય, ક્યાં ગયા દાજીરાય,
બડકા પેટમાં થાય, કોપ થયો યાંચજી;

(૧૨)

પ્રભુ તે કુકુળ કયું, શેહેર કેરું છવ હયું,
આંચસુ તે ધુળ કયું, લઈ ગયો રાયજી.

અતી ગુણવાન નૃપ, સુંદીર સરપરૂપ,
એહી સમાન નાહી ભુપ, દેખ્યો નહી ક્યાંયજી;
માહારાજ દાજીરાજ, સુખ નીતી કરી રાજ,
ગયે તે વૈકુંઠ આજ, રોવરાવીયાંયજી.

ભેરવી.

છેતરી છળ કરી ગયા, તુમને દગા દીયા,
દાજીરાજજી, તજીને તજીને ક્યાં ગીયા;
તુમને દગાદીયા, દાજીરાજજી,
તજીને ક્યાં ગીયા, છેતરી છળ કરી ગીયા. ટેક
છાની તયારી કરી, કાઠને ખખર ના પરી,
તુમને દગાદીયા છેતરી;
વીચાર દીલમાં રયા, હવામિત્ર પુરા ન થીયા.
દીલતો દઝાડી ગીયા, છેતરી,
સોખી હતા રાયજી, નભોમીપે ભુપ થાયજી;
નહી આગે કો થયા, છેતરી,
હતી કામજે દેહી તુમારી, ગુલામ કુલ જનયે વીસારી;
વાસ તુમને સ્વર્ગમે કીયા, છેતરી.

સોરઠો.

ગએ રોવરાવી રાય, છેતરીને યહુ છળ કરી;
રહો ઘોખો મનમાંય, અઆનકથી આદરી.

છંદ ત્રોટકં.

અતી કોપ ન કરે પ્રભુજ કર્યો,
 તુંમ દાજીજ રાજહી પ્રાન હર્યો;
 દીનનાથ દયા દીલમેજ નહી,
 દુખકારીજ કામ કર્યુંજ અહી.
 સિરે છત્ર હર્યું વઢવાંણુ તણુ,
 બીધીકા કીતનો અવગુંણુ ગણુ;
 નીજબુવન રાય સુધારી લીયો,
 દુસૈયોજ બીચાર દીલેજ રીયો.
 મન આપ બીચારહી કાજ કીયો,
 નજ ગ્યાસ અનેક લગાઈ દીયો;
 ખુરસી મહી મેજન કોચ સહે
 મુનલેપહી હાંડી લટીજ રહે
 તકતા જુજવે પરકાર સહે,
 નવરંગીજ કાચકી માર રહે;
 ખટકે લટકી તુમ ખાટ મહી,
 ત્રીકુટી સરતાજ જડાવ રહી.
 લટકી સમસેર બંધુક રહી,
 કરી આપ તયારી અચાનકહી;
 વૈકુંઠમે વાસ તુમેજ કીયો,
 તુમ છત્ર પલંગ સુનોજ રીયો.
 લધુ આયુસ આપજ લેહી કરી
 તુમહી વઢવાંણુમે મોજ કરી;

(૧૪)

મહારાજાહી રાજ કર્યો નીતસે,
 નહીં દુખ કખી કહી દીલ વસે.
 સખકો યહ રાય કખીન દુખે,
 યહ કારન રૈયત સોચ સખે;
 રચો કોરટ આપહી સાત લહી,
 જન હોય દુખીજ પુકારતહી.
 અધીકારી હમે સજતાહી રહે,
 સહુકારહી ચોરજ જનની લહે;
 કખીએ હીજ કોરટમાં ન ઠરે,
 ફરીયાદહી જનહ હજુર કરે.
 કીન કોરટ તારે હજુરજહી;
 તીન જય જવાબ ન આવતહી,
 બહુ રૈયત રાય સુખીજ કરી. ।
 અમરાપુરનીજ તયારી કરી,
 કરજોડીને છંદ જીવોજ કહે;
 પ્રભુકાજ કીયો કીનકુંજ કહ,

છંદ મનહર.

માયાતોજ ધુડસમ, ગીણતી ગણોન તુંમ,
 ઉડાવી જા હોય ધુમ, બહુ સોખી રાયજ;
 આયસુ થોડુંજ લહી, આવીયા વડવાણમાંહી,
 નામીયાની કરી આંહી, બંકો દાજરાયજ.
 ધુંમધામ બહુ કરી, મુકામો ચણાબ્યાં ભારી,
 તુમેતો તયારી કરી, ગયે સ્વર્ગ માંયજ;

(૧૫)

હાય હાય ક્યાંય ગીયા, સર્વને સોરક્યા,
દીલતો દઝાડી ગીયા, કદી ન દેખાયછ.

છંદ ભુજંગી.

હતા સોખી રાજા બહુ દાજરાજે,
ઘણાંય કર્યા આપ વીચારી કાજે;
સમે રાજની કંપની રીત ચાલે,
ડરે આમ તાપે નહી મોજ માલે.
કરે ચાડીની વાતતો કોય જાઈ,
પડે પાછળે પોત ખોલેજ તાઈ;
સમે કામમે આપની હુંસાચારી,
બહુ દેસ જોયા કર્યા ભોમભારી.
અતી હીમતવાંનતો વુમ રાયે
નહી કાંઈ ભોમીપરે ભુપ થાયે;
રહ્યું વુજ આતું જુડીસલ્ય જાણી,
નહી કોયની ખીકતો દીલ આણી.
વુમે તાપ સીદે સમાંને સુહાઈ,
નહી કોયને કાંઈ કેતા જરાઈ;
તપારી કરીછે અચાનેક માંઈ,
કીયો વૈક્રુઠે વાસતો આપ જાઈ.
હતું કેજ નોતું થાયે દીલમાંઈ,
જીવો નીંદ જોવો બનો ખ્યાલ આંઈ;
કહે છંદ જીવો સુણો સર્વ જાઈ,
પ્રભુની કળા તો કળાએ જનાઈ.

(૧૬)

કવીત.

રેનીહેજી ચંદખીન, કેની જીકખી નખીન;
 નેની તો કાજલખીન, પાનખીન ચુનાહે.
 જોગીહે જીગ્યનખીન, પ્રાન હે જીખાન ખીન;
 જેસેહી અફીમ ખીન, અસક અલુનાહે.
 કુંપ હેજી નીરખીન, આંપ હેજી તીરખીન;
 બુરલોક સુરખીન, જેસે તેજ હીજાહે.
 ગામ જ્યુંહી ગઢખીન, નાવ જ્યુસરીત સખીન;
 એસે દાજીરાજ ખીન, વઢવાણ સુનાહે.

ગજલ.

જો બદનકે રક્ષલાલખે,
 વો બદનની ખાખ બની રહે;
 વો બદનકી ખખ બની રહે,
 વો બદનકી ખાખ બની રહે. ટેક.
 સૂખપાલ મીયનામાં બેઠતા,
 ઘાડા ગાડીયુ તો ઘણા રહે;
 રાય ઉઠીને ડગ ચાલતા તો,
 ખમાંજ ખમાંજ સહુ કહે. જો બદન
 ગુલખાન કોઈ નહી કરે,
 આપ તાપથીજ ડરી મરે;
 તુમ બીકતોજ ઉડી ગઈ,
 પછી કષ્ટ ભાર ધરો લઈ. જો બદન.
 પછી અગની દાગ દીનો તઈ,

(૧૭)

વધ્યું જોર જીવાળાનું સહી;
 અંગ અંમતોજ લાગી ગહી,
 નજરેજ જોયું જાણે નહી. જો બદન.
 હવુ કેજ નોતુ થઈ રહ્યું,
 સપના સમાન બની ગયું;
 કીન નાયહીમે ધ્યાનહી,
 કરચો ફેર કાળો તુમે અહી. જો બદન કરે.

સવૈયા.

જાણ નહી નજરેજ જોયું દાજી,
 રાજનું મર્ણુ થયું કુખકારી;
 રવેછે દીલને ફાળ પડે મન.
 પેટમે ઝાળ ચલે બહુ ભારી.
 હાયહી હાય પુકારજ થાયહી,
 શોક વધો પુરમે અધકરી;
 દેવ દયા તુમને દીલમે નહી,
 કામ કર્યુંજ તુમે વીખકારી.
 રાય બહુ જગમાંહી રહે અર,
 એસોજ રાય થયો નહી કાંહી;
 કાજ ચક જહી જાની લહે,
 સખ દેખી લહે મનહી મન માંહી.
 દુખી જાનો નજરેજ પરે તુંમ,
 તીની તો સાહ કરો ઝટ રાહી;
 એસોજ રાજવી નાહી મીલે પ્રભુ,

કુકુળ કામ કુંડુ જગ માંહી,
 સોચ રહે સખકે ઘટ અંદર,
 રોવતહે મુખ હાય પુકારી;
 જાઈજ ક્યાહી પુકાર કરે યહ,
 ખાત તુમે દીનનાથ ખીગારી,
 ઝાઝીજ ઉમર રાય રદ્દા હોત,
 આંઈ વીજાત ખનાવત સારી;
 ધોક ખમા તુમનેજ કહુ કહાં,
 ખુલી વળી વીધી તો લખનારી.
 ગામ ગરાસ ધરાધન ધાંમહી,
 છોડી ગયે સખહી સુનો રાઈ;
 બહુ વીચારે દીલેજ રીયા ઝડી,
 ને પ્રભુ તું તો લઈ ગયો ક્યાઈ.
 કેસી છૂધી તુમહીજ ચલી પ્રભુ,
 એકજ જન મીલી નહી ક્યાઈ;
 કાજ અકાજ કરે વઢવાંણમે,
 જોઈને જન જલે ઘટ માંઈ.
 સોચ સખહી રહો ઘટ અંદર,
 ચૌદ દીન હડતાળ રહાવે;
 દીવાખતીજ કચ્છુ ન કરે,
 અંધકારહી શેહેરમે સારે રહાવે;
 જાયજ ખારની સાપ સમે જોહી,
 તો તીનકો પુર ખાવાહી ધાવે;

(૧૯)

એસો દેખાવજ દેખી કરો,
 ઘડીયે ઘડીયે રાયહી સુણી આયે.
 થોડી આયુસમે નામ નોકરી કે,
 છોડી ગયે અમરાપુર માઈ;
 બુદ્ધી તો સાગર કે સમજત નહી,
 કેદી કળા કોયસે ન કળાઈ.
 હંસ સમા નહી આજ ચલે સુની,
 કેમ ન રોવત દે મન માઈ;
 બંકા રાજને કહાં લઈ ગયો પ્રભુ,
 કુંડું કામ કરી જગમાઈ.
 દાજીજ રાજહી રાજ છોડીને,
 ગયે અમરાપુરમે મુની રાઈ;
 ઇહાંસે અધીકહી સાયબી તો પ્રભુ,
 દેહી દગો ઉનકોજ તાઈ.
 સોચ વીપંતી રહી સખયા જગ,
 એમને સોચ નહી મનમાઈ;
 સાહેબસે જીનકો સીવરાયહી,
 જ્યાંહી ખસેતાં રાજહેરાઈ.

લાવણી.

બહુ સોખીલા હતા રાયજી, નહી મળે ખોળે સુખો,
 માહારાણા દાજીરાજેતો, ધાર્યો દીલમાં મનસુખો;
 ધન દોલત અરૂ નોકર સંગે, વીલાતનાંતો મુસાફરી,
 માહારાણા દાજીરાજેતો, છેલી સ્વારી સર્ગે કરી.

રેલગાડીમાં બેસી રાજવી, કીનો મુકામ મુંબાઈમેં,
અગત બોટમે યાંહાસે બેઠકર, પછે પધારે આદતમે;
જોઈ સેર ફીર ચલે રાજવી, સુસકરનાંકી તયારી કરી,
માહારાણા દાજીરાજેતો, છેલી સ્વારી સર્ગે કરો.

જોયુ શેહેર જઈ નજરે નીરખી, નવીન ચોળે બહુ રહે,
ઘડાંસે રાજવી કરી સ્વારી, અલેકજનરા આઈ રહે;
જોયું સેર જઈ ફીર રાજવી, સોભા ઉનકી બહુ ભારી,
માહારાણા દાજીરાજેતો, છેલી સ્વારી સર્ગે કરી.

જોયું કીટીનીયા મીસાન રૂખુ, નીપલમેંતો જાઈ રહે,
ઘડાંસે રાયજી પંપાઈ જોયું, જવાળા મુખીતો પછી ગહે;
ઘડાંસે રાજવી રોમ પધારે મુકામ સાઈ જોઈ કરી,
માહારાણા દાજીરાજેતો, છેલી સ્વારી સર્ગે કરી.

જોયું જીતવા પધારે પેરીસ, શેહેર સોહામણું જોયું ફરી,
વધી હોંસ અતી દાજીરાજને, રહે રાય મુકામ કરી;
જોતી ચોળે મીલે સખેતાં, પૈસા હીમત હોય ફરી,
માહારાણા દાજીરાજેતો, છેલી સ્વારી સર્ગે કરી.

કેરા જોયું ડોવર જોયું, લોવર આઘ્યે રાય ફરી,
નીરખી નેન બહુ ભોમ, રાજવી પછે લંડન તયારી કરી;
માહારાણા દાજીરાજેતો, છેલી સ્વારી સર્ગે કરો.
લંડન સેરતો જોયું સાઈ, મુલાખતો ત્યાં બહુ કરી,
માહારાણીને મળા રાજવી, અતી ઉમંગે હેત કરી;
જરતો જોને ધુળ ખરોખર, ઉડાવી માયા હાથ કરી,
માહારાણા રાજીરાજેતો, છેલી સ્વારી સર્ગે કરી.

દાઝરાજ માહારાજ રાજવી, પછે પધારે કેમ રીઝે.
 અતીસાર સેર સોભીતું, દેખીકે મનકૂ રીઝે;
 અસકોટલીન આએ રાજ, સોભા ઉતકી બહુ સારી.
 માહારાજ દાઝરાજે તો, છેલી સ્વારી સર્ગે કરી;
 ધણસે રાયજી ગલાગોરમે, આઈ પોચ માહારાજ.
 કરત સેલ બહુ ફીરંત સેરમે, બજે રાગણી બહુ બાજં;
 અતી કષાણુ હતા રાયજી, દયા સખેપર અધકારી.
 માહારાજ દાઝરાજે તો, છેલી સ્વારી સર્ગે કરી;
 ઓખત જોયુ કીનારે જોયુ, નીવકર રાજ આઈ રહે.
 જોઈ શહેર ફરી ચલે રાજવી, જરમનમેતો જાઈ રહે;
 ધણસે રાજવી પધારે બરલીન, જોઈ રચના બહુ ભારી.
 માહારાજ દાઝરાજે તો, છેલી સ્વારી સર્ગે કરી;
 મીલાંત દેખી ચલે રાજવી, જોધાપુરમે વાસ વસે.
 જોયું શહેર ફીરી સુંદીર સાઈ, પછે પધારે ફેલારસે;
 જોયું પોરસર નીસીજ જોયું, જુગાર ખેલે બહુ ભારી.
 માહારાજ દાઝરાજે તો, છેલી સ્વારી સર્ગે કરી;
 ખીડીસર જોયુ ફીરજ જોયું, જીનવા રાજ આઈ રહે.
 ધણસે રાયજી ચલી સ્વારી, સામુનપુરમે જાઈ રહે;
 જોઈ શહેર માહારાજ રાજવી, વીનીસીયાની તયારી કરી.
 માહારાજ દાઝરાજે તો, છેલી સ્વારી સર્ગે કરી;
 સખે શહેરથી સામાન લીધો, નવીન ઓળે બહુ ભારી.
 કરી પેક માહારાજ રાજવી, સીકુકોતો બહુ ભારી;
 બહુ દેસતો નજરે જોયા, આદનમેતો આપે ફરી.
 માહારાજ દાઝરાજે તો, છેલી સ્વારી સર્ગે કરી;

માહાસે આપે કીરજ મુંબાઈ, રહે રાય મુકામ કરી.
 ગવર્નરે બહુ માનજ આપું, રાય સામી સ્વારી કરી;
 માહાસે રાયજી ગંગા નાવા, પછે પધારે કાસીપુરી.
 માહારાજ દાજીરાજે તો, છેલ્લી સ્વારી સર્ગે કરી;
 દક્ષણ શેહેર તો બહુજ નોયાં, કલકત્તામે જઈ રહે.
 અનેક દેસતો નોયા રાજવી, મુંબઈ પીછે આઈ રહે;
 બહુ શેહેર તો નોયા રાયજી, કહાંજ થાડાં ઉચારી.
 માહારાણા દાજીરાજે તો, છેલ્લી સ્વારી સર્ગે કરી;
 દોહરો.

મુંબાઈ છોડી પરવરે, પધારે પુર વઢવાણ;
 કરી સ્વારી રાયજી, તેનું કહું વખાણ.
 દાજીરાજ માહારાજહી, કરી સ્વારી તેહી દીન;
 વધો હરખ વઢવાણમાં, ખુસી થીયાં સખ મન.

છંદ ભુજંગી.

માહારાજ રાજ અધીરાજ રાઈ,
 કરીની સ્વારી વઢવાણ માઈ;
 બહુ ધામધુમે બતાવીજ સારી,
 વધે સર્વને સુખ આનંદકારી;
 બની કુતડે હેમની ઠોર સાજે,
 બહુ જાતનાં માહી વાજીત્ર વાજે;
 બજેછે નગરાં ન સર્ણાઈ માઈ,
 સરોદા સીતારો બહુ રાગ થાઈ;
 કર્કજ નીસાંન હેમેજ ડ્યાંઈ,

જરી ધૂમકા તો ઝુકે વાયુ વાઈ;
 બની હેમ ધોકાનાં તોલે નસારી,
 મહી ચોખ્ખદારો રહાછે પુકારી;
 રહાં કુંતલો ઘોડનાં માહી ભારી,
 જડ્યા હેમ સામાન સોભાજ સારી;
 મહી સુખપાલે મીયાના સુહાઈ,
 હજાવે અતી સુંદ હાથીજ માઈ;
 રીસાલો ન પોલીસ લેને સુહાઈ,
 બજે બે નવાજાં ચલં રાગ માઈ;
 મહી આરખો બોલ બોલે નવીનો,
 અકો દોલતાં સું કરે સોર ઝીનો;
 રહે તુરકી જે સવારો હજુરે,
 ઉડે ગ્રેદ તેથીજ રાખે હીકુરે;
 મહારાજ રાજ અધીરાજ રાઈ,
 પંડે તો સવારી કરે ગાડી માંઈ;
 લઈ ચત્ર તોષા સવાને ઉડાવે,
 ખમારે ખમાં મુખથી તો કહાવે;
 દુન ઉમરાવો વ્યડીનેજ ઘોડે,
 રહે ગાડી પીછે સમે જોડ જોડે;
 બડે ઉમરાવો મુસદ્દી રહાવે,
 સમે ગાડીમાં બેઠી કે તેહી આવે;
 પીછે ઊંઠ પીડે તંબાણુજ ભારી,
 ગડુડે બહુ ધાર થાયે અપારી;

બડે ઠાકથી રાજ વીપુર આયે,
 પડે તોપ તાંહી સત્રામીજ થાયે;
 થઈ અજના તોપને તાં અવાજે,
 કંપે ભોમીકાને અતી ધોર વાજે;
 થયો દારૂખાના તણો ખેત્ર ખાસો,
 તકે તાં જુએ લોક જઈને તમાસો;
 બનુ ઇંદ્રપુરી થકી પુર સાર,
 સુખે વર્ણહું ફેટલુ કે ઉચાર;
 રચા હામ હામે ઠહા તાક ભારી,
 લગી ઝોળને જાપતા કાની સારી;
 અતીસે બજારોની સોભા મુહામ્મિ,
 થયુ અજવાણુ બની રોસનામ્મિ;
 પતાકા ન નેજા ફરફેજ મામ્મિ,
 લટે ધુધરાને બજે વાયુ વામ્મિ;
 હતી સાયમી દાજીરાજને ભારી,
 નહી આવવા કામ દીધી મોરારી;
 અરે દીનનાથે દયા દીલ નાવો,
 સખે સાયમી તે ઘડીમાં છોડાવી;
 અરે દેવના દેવ તે ફુખ દીધું,
 હરી શેહેરનુ છત્ર તે તોજ લીધું;
 કરું તેજ કુકુ અરે વોઈ વોઈ,
 નથી ચાલતું જોર તો કોઈ કાંઈ;
 સખે રોઈ બેસે રહે સર્વ આઈ,

કહે છંદ જીવો સુણો સર્વ ભાઈ;

કચેરીરૂપ વર્ણન.

છંદ લઘુનારાય.

ખીરાજ દાજીરાજહી, અતી અનંદ હોતહી;
કરે કચેરી જાયરે, અનંત ધુમ તાયરે.
ખીચે સીહાસન સહી, ફીરંતી તો સભા રહી;
અનેક નાયક રહી, કરંત નાય તો સહી.
અદંગ તાલ બાજતા, નવીન રાગ સાજતા;
છડીજ હાથમે લહી, ખડેજ ચોખદારહી.
સલામીકો જહી કરે, પુરન જાણુ એ કરે;
અનુપ રોસનાઈ તો, બની રહે તતાઈ તો.
જીવેજ રમ્યના જહી, રહેજ ઇંદ્ર તો અહીં;
સખેહી નોકરો સહી, રહંત બાજીપે વહી,
મુસંદી ઉમરાવહી, ફુજેજ નોકરો સરી;
સખેહી હદ તો કરી, જરીન ફીતતાં જહી.
અતીજ ઝૂધીવાંતહી, હતાજ નૃપજન નહી;
સરૂપ રૂપ તોરીયે, યુક્તાબદ્ધલ બુલીયે.
સીંગારતો નહી સહે; અનુપરૂપ તો રહે;
સીસેજ પાગડી સહે, નવીન નોક તો રહે.
રહંત પાગડી સખે, મીલેન નોક એક એ;
રહંત હો યુક્તી સહી, ન જાય ઉપમા કહી.
દરેસ તો અનુપ હે, નવીન નોક તો રહે;

વધો હતોજ રંગહી, કહજ વીધન મહી.
 તુને પ્રભુ દયા નહી, કર્યજ કુકુ તે અહીં;
 હણાજ દાજીરાજને, ગરીબના નીવાજને.
 કર્યોજ કેરે તો અહીં, કહી ન ખાત જાતહી;
 બહુજ સોખી રાયજ, નહીજ ભુપ થાયજ.
 રહીજ રંગ મેલહી, હમેશ ટેલતા સહી,
 અરેરે રાય સાંભરો, સમેહી નજરે તરો.
 બહુ વીચારતો સહી, ગયાજ મનમાં રહી,
 વીચારી કામતો કરો, બહુજ તેથી સાંભરો.
 અરેરે દેવતે અહી, કર્યજ બુકુંતો લહી,
 અતીજ સોચ સર્વને, વધી રહોસમે મને.
 અઢાર કોમતો સહું, મળી ન રોવતે બહુ,
 ભયાન કેજ ધોરહી, રહંત શેહેરસોરહી;
 અરે પ્રભુજ શું થયું, હવુજ નોતું થઈ રયું,
 જીવોજ છંદ એ કહે, ગુણીજનો સુણી લહે.

મોતી દામ.

અતી નીતીવાનહી દાજીરાજ,
 કર્યો સુભનીતથી આપહી રાજ;
 ગએ અમરાપુર છોડી ન આજ,
 કર્ય કીરતાર તુમે કુડકાજ.
 નહી વરણે મૂખથી વરણાય,
 અતી સુભ સોભતી સુંદીર કાય;
 રહે રૂપ દેવ હી રાય અમુલ,

હતો અંગવાન ગુલાબહી ફલ.
 રહે સખ^{જુ} ગુડીસલ જાણી,
 કહે વળી વેણહી આપ પ્રમાણી;
 બહુ ગુણવાનહી બુદ્ધી અપાર,
 કરે વળી કામજ આપ વીચાર.
 ભણીલો નવલ્યભ રાજહી નીતી,
 સુણી દસઅષ્ટપરાણહી રીતી;
 નહી કબી કોયકુ દુભતરાય.
 અતીબલ પ્રાકમ તેજ સુહાય.
 હતો વુમ તાપહી સોહ સમાન,
 ડરે સખ દેખત મન પ્રમાન;
 થયે નહી થાયજ વુમ સમાન,
 સખે રીત રાજ કરો ગુણવાન.
 સુખી સારખંધી નરયત સોય,
 નહી સપને કબી દુખજ કોય;
 વુમે ગુણ સોય અતી બળવાન,
 કરી વળી મોજ રહી વલ્લાણ.
 રહા વળી હોત બહુ દીન રાય,
 બનાવત ઇંદ્રપુરી વુમ યાંય;
 રહી વુમ બાત સખે મનમાંય,
 અરે પ્રભુ એનું હવે શુંજ થાય.
 રહે સખ લોકહી સોચ અપાર,
 કહે વુમ કુટું અરે કીરતાર;
 પ્રભુ વુમ દીલ દયા ન લગાર,

કરે તુમ કામ વીનાજ વીચાર.
 બુલે વળી ખત્ત વીધી લખનાર,
 કરે અણસોભીતું ઠારોહી ઠાર;
 કર્યો વીધી કામહી બીન વીચાર,
 શુણો સખ પ્રીતહી દેવું ડિચાર.
 ભયોજ સાગર નીર અપાર,
 પીયે નહી માનવી જંતુ લગાર;
 ચકોરે કહે સખમે હુંશીયાર,
 કરે અગની નીત તેહીજ આર.
 કીયો વળી કોયલ કુંજસાર,
 નહી તીન રૂપહી દીનો લગાર;
 ગુલાબહી ફૂલ અમુલજ સાર,
 કીયો તીન કંટક ડાલ બીચાર.
 રહે ફૂલ પંકમ પંકજ જોહી,
 કર્યો તીન કીજઅ કાદવ લોહી;
 કરે નીત ચાતુક બોત પુકાર,
 રહે તરસો યહ માસહી ખાર.
 ઘડુ દસ આજીઠા ઘોકનું ઊંટ,
 વળે ત્રણ વાંક રહે પગ ટુંટ;
 જીવો વળી ખેલ બીચારજ નય,
 બહુ પગ ભોમ સંગે ભટકાય.
 નહી જીન જોષ મીલે યહ સંગ,
 બને જહી રંગ કરે મહી ભંગ;

(૨૯)

અરે પ્રભુ ખલ્લ જુદીતો નકારી,
કરે વંદાણ મકુકુજ ભારી.
હું પુરે છત્ર કરે કુકુ કામ,
છુપાવુંજ દાજીજ રાજગું નામ;
અરે પ્રભુ દીલ દયા નહી આવી,
હું બીધો વીધન નાખુજ લાવી.
થયો અતી કોપ ન કેરજ આંધ,
જીવો છંદ એહી દહેજ સુનાધ.

ચોપાઈ.

દાજીરાજકો પ્રાણ હરી લીનો,
અતી અગણીત કષ્ટ તુમ દીનો;
જીરો બીચારે ખમચીત આયા,
તુજ જુધો તુમનેજ ચલાયા.
બીધો કેકરે કલમ રહાવે,
નેન અંધક લેખ લીખાવે;
નહી બીચાર કરત ચીત્તમાંહી,
જીરો કાજ બનાવો આધ.
કીન આગે જઈ કરે પુકારા,
બીધોને ખ્યાલ એ સકલ બીગારા;
કરે રૂદન પુરમે નરનારી,
લગે ભયાનક રેન અપારી.
નારખોન નહી જાત જનાહી,
વધો રહો અતી સોક પુરમાંહી;

(૩૦)

દોહરા.

અરે પ્રભુ આશું કર્યું, મોટું વીધનજ યાંય;
રાજા દાજીરાજના, પ્રાણ હરેયા પલમાંય.
બહુ કામ કરેવાં હતાં, રહી હીમત મનમાંય;
તુમે કેર કાળો કર્યો, દયા નહીં દીલમાંય.
અગણીત ગુણ એ રાયના, વરણે વરણુન યાય;
તેથી સર્વને સાંભરે, આજ કરે પેટમાંય.
અરે ઇશ્વર કુડું કર્યું. અણવીઆયું કાજ;
કાળો કેર તેતો કર્યો, મરણ દાજીરાજ.

દ્રષ્ટાંત. છંદ ભુજંગી.

પડે વીપતી ને કદી સીસ આઈ,
નહી કોઈ મીઠ્યા કરે આવી કાંઈ;
બડે સીધ નેગી રહે મુની રાયે,
વસીલો કદી કામ આવે ન કાયે.
બીધુતાલી લોકજ લેખ લીખાવે,
સીધુને વસીલો ઘણાનો રહાવે;
સખે દેવતાકો સુધાપાઈ દીનો,
લહે નારી કોહ હરી ભઠકીનો.
રઘુવીર સાહ કરી સુણો બાઈ,
નહી જીડતા પાણ પાણીજ માંઈ;
મહીલાજ રાખી પડોહે સદાઈ,
દહો હે વળી સુર આકાસ માંહી.
સખે બુદ્ધરેખ પ્રભુ કોપ કીનો,

મહી નાકકુ પેટ છુપાઈ દીનો;
અનાદી અખંડા સદા સીવરાઈ,
દહોદે સસા ઉનકે સીસ માંઈ.

ગુવો કાનકાળે બહુ મથન કીનો,
સુધા રત્ન આપી પછી ઝેર દીનો;
સખે દેવતાની સોધુ સાહ કીની,
નહી કોઉ ખોટા ભહે સુધલીની.

રસી સાજ પીવા ન ખેદાજ જનરે,
સખે દેવ દેખે નહી કોઈવરે;

હનુમાન લીલાટ તૈલ લીખાવા,
સખે ભાગ યોગે મીલીધન આવા.

રઘુવીર પોતે ફરા વનમાઈ,
લખ્યા લેખ કોઈ મીઠાવે ન ભાઈ;
દસા સીસ સારીથી ખુરીજ આવે,
અતી હોય વાલાજ વેર જણાવે.

રઘુવીર પીતાન વેરીજ હોઈ,
કહું સુખથી વનમાં તુમ જાઈ;
દસા સીસ હોય કદી જ્ઞેન સારી,
કરોને ભલી તોય હોયે નઠારી.

અડંતી કળા સીસ આવેજ ભાઈ,
કરોને ખુરી તોય હોયે ભલાઈ;
રઘુવીર વાલા કપીયોથી યાંઈ,
નહી નાત નેડો કદી કોઈ કાંઈ.

(૩૨)

કપી હાથ પાણા તરઘા જલ માર્છ,
લડી જુદા લીધો ન સીતા મીલાઈ;
પતાળેજ પેસો અકાથે અહોઈ,
નહી હોય હોનાર હોનાર હોઈ.

છંદ કુંડળીયા.

લખ બુધ કરોડ મતી, કર દેખો સખ કોય;
અણહોણી હોસે નહીં, હોનારી સો હોય.
હોનારી સો હોય, પેસો પાતાલે જઈ;
વધે નહી જવ એક, તલ અડવો ઘટે નઈ.
મીટે બીધી લેખ, કહે જીવો અકળગતી;
ભાવી પરી અપ્રબલ, લખબુધ કરોડ મતી.

મનહર-ધંમેજી.

તારીખતો પાંચમી હે માસ તો અપ્રેલ કહે,
સાલતો પંચાસી રહે, સનેહી અઢારમે.
સામ ફેહી પાંચ બાજે, દેહી જોડી દાજીરાજે,
ભયો તે જુરોહી કાજ, ગયે પ્રભુ ધામમે.

મનહર છંદ. ગુજરાતી.

સંવત ઝોગણીસહે, સાલ એકતાળ રહે,
માસતો વૈશાક કહે, વદ છઠ દીનમે;
માહારાજ દાજીરાજ અમરાપુર ગએ આજ,
ભયો જુરો તેછ કાજ, ચલી ગએ છીનમે.

દોહરા.

પડ્યો પુકાર અતીપુરમાં, રોવે સધળું ગામ,

નરનારીનિ જોકરાં, રોયે ઠામો ઠામ.

ભયો ભયાનક ધરહો, વધો શોક પુરમાં,
અતી કાળ આતમાં પડે, નજરે જોયું ન જાય.

દોમળ રૂપ રાડપહી, હતી અનોપમ કાય,
તેજ બળઅતી પ્રાક્રમ, છુદ્ધીતો ન કળાય.

નાની ઉમરતો હતી, વધ્યો ધૂણો ધતવાર,
તેથી સૌને સાંભરો, સોચ થાય અપાર.

આંખા મંદીર માળીયાં, આંખા મેહેલ દેખાય,
મોર કળેજે અતી ધણા, ભયાનક રેન સુહા.

પડી હડતાળજ પુરમાં, શોક અતી વરતાય.
ઉદાસ થઈ બેઠા સહુ, અતી જીવ અમુકાય.

અદારે કોમ અબસોસ કરે, નહી કામ વેપાર,
રેનદીન અબસોસમાં, રહે એહી વીચાર.

ભયાનક સમો લગે, આંખો ભાણુ દેખાય,
કડુ કામ કરી પ્રભુ, લઈ ગયા તુમે રાય.

દીલ દાજીછે અતી ધણું, આળ ફરે પેટમાં,
ફટફટ મુંડી વીધાનરી, શું સુજી તુને આંય;

(૩૪)

આવરદા થોડી કરી, બુણપંતો જે રાય,
આંતું તુળને સું કહી, પણ બુણ તું લખતાય.
હરે છેવેત પુરનું, કરંજ કુક કામ,
દાદરાજ માદારાજનું, છુપાવી દોષું નામ.

છંદ કુંડળીયો.

કોન ખાત ખીપરીત પ્રમુ, પ્રાણુલીન પ્રથીરાય,
દીન કષ્ટ અગણીત અતી, નહીખરન ખરનાય;
નહી ખરન ખરનાય, દે સતી મરછવરાયે,
પુર છખી હીનમદા, સોક અતી વરતાયે.
ઉથાપ થાય પલમાહી, અકળકળા ભાવી ગતી,
રાય પ્રાણુપલ માંહરા, કોન ખાત ખીપરીત અતી;
જલ ખીન તલકે મીનજ્યુ, અંદ ખીનાહી અકોરા,
કમલ ખીના લોભી ભમે, દંપતી ખીનાજ મોરા.
દંપતી ખીનાજ મોરા, આગુક છંદ ખીન ખ્યાસ સહી,
જોત કુંડન પતંગ, મીલત તુરંત જલ્લી જાહી;
આસક ભમે અફીમ ખીન, રેન સહી ખીન જ્યુહી,
દાદરાજ ખીનાપુર, જલ ખીન તલકે મીન જ્યુહી.

(૩૫)

દોહરો.

સોસ એહી સાગરસમ, વરણે વરણ ન થાય
કરનેડી જીવો કહે, જોલો ને અંખાય;

આ પુસ્તક છપાવતાં મને મારા મીત્ર વસરામ મેર
તરફથી સંપૂર્ણ મદદ મળેલી છે તે મોટા ઉપકાર સાથે
માન્ય કરું છું.

દ. જીરા માવજી, વઢવાણ.

અગાઉથી થએલા ગ્રાહકોનાં નામ.

૧૦૦ દેપાલા મોતીરામ કમા.	૧ ૬. તલકસી નરસી.
૧૫ પુટલેલ જીવણભઈ.	૧ અવાસ હંચુ માલજી.
૫ રાણામી માધવસંઘજી.	૧ અવાસ નારણ પુન.
૫ અવાસ રામજી ભાયાજી.	૧ અવાસ રણછોડ કાજી.
૫ ભાથી ઓઘડ કાનજી.	૧ રા. ગુલાબચંદ સંગજી.
૪ રા. જમભાઈ વલીભાઈ.	૧ માણેકલાલ માહાદેવ.
૩ અવાસ હીરજી જ્જલા.	૧ રામી ગાંડા દેવાભઈ.
સલાટ અમ્મુ.	૧ છગન ઉજ્જમસીંગ.
૧ ઠાકર મોતી આપ્પા.	૧ હુલમદાર ખાતા ગગા.
૨ અવાસ લધુ અણુદા.	૧ અવાસ મણી કાજી.
૧ સા સીવલાલ સુંદરજી.	૧ અવાસ વાધા રામસંગ.
૧ બાવા પરસોતમ પીતાંબર	૧ ઠાકોર બાદરભાઈ ઉજ્જ-
૧ મગનલાલ હરખચંદ.	મસી.
૧ ચુડગર કસતૂર ધનજી.	૧ ઠાકર રામજી દયારામ.
૧ માધવસંગ અમ્મસંગ.	૧ હજીર દોસીરામ નારણ.
૧ મોર ગગા.	૧ પા. લખમીચંદ કાળીદાસ
૧ બેગસાફ મમ્મુ.	૧ મેતા જ્યેંદ ખીમચંદ.
૧ વાધા કમજી.	૧ દરજી જ્જલા ડાયા.
૨ વીસાજી બાવાજી.	૧ ઉસતાદ જનનુભાઈ.
૧ હીરજી માવજી.	૧ બાવા લાલા દામોદર.
૧ સા જુરા કસળચંદ.	૧ સોની ખીમચંદ ઝવેર.
૨ અવાસ છગન કરણજી.	૧ કડીયા હીરજી ગગા.
૧ અવાસ નારણ હરી.	૧ જનદવ લખમણ વરવાજી
૧ અવાસ વાધજી હંચુ.	૧ સુવાર ડાયા નયુ.
૧ ૬. મામદ નરસી.	૧ સાહર જીવન ધેલાભઈ.

- ૧ સેઠ જુરાભાઈ પ્રેમચંદ.
 ૧ સા કુબેર સરપચંદ.
 ૧ અવાસ મેર નારણ.
 ૧ સેઠ મગન કુલા.
 ૧ ખોળ વથરામ નરશી.
 ૧ મોચી હરી લવજી.
 ૧ રાવજ દામોદર ગંગારામ.
 ૧ શેઠ સીવલાલ ડુંગરશી.
 ૧ મેતા માણેકચંદ નાનજી.
 ૧ દેવ ગીરધર હરીકરચન.
 ૧ ઘેલા વાલજી.
 ૧ આધડ ઠાકરશી.
 ૧ રા. નાગેશ્વર.
 ૧ રાયચંદ ડાયા.
 ૧ ભોઈ મગન હરી.
 ૧ મેમણ નુરમામદ લતીખ.
 ૧ વાધેલા હરી ગગા.
 ૧ શા મેઘજી ખેતસી.
 ૧ અવાસ મેર દેવજી.
 ૧ પખાલી ગોવીંદ રણછોડ.
 ૧ વોરા અખતઅલી હ-
 કીમજી.
 ૧ અવાસ વીઠલ ખેચર.
 ૧ સોની રધુ ભગા.
 રાજકોટ.
 ૧ રેમુ જુરાભાઈ.
 ૧ કાળુ હરીભાઈ.
 ૧ ચુવાણ દાનન મનુભાઈ.
- ૧ જોડીજી જસાજી.
 ૧ સંકર સામજી.
 ૧ સૈયદ લાડજી ખાપુજી.
 ૧ કરસન રામા.
 ૧ રાહીડ દલ રતનજી.
 ૧ અવાસ આધડ કાનજી.
 ૧ સીપાઈ હસન સાફુ.
 રાજનુ નાનુ અકવાળીયુ.
 ૧ પ્રેમજી મકુપોલીસ પટેલ.
 ૧ સા ઠાકરસી વરધમાન.
 ૧ પ. ગોવનજી ધનજી.
 ૧ પાં રાજ રેવા.
 ૧ ઠાં સુંદરજી કુંવરજી.
 ૧ ઠાં મોતી કુંવરજી.
 ૧ ઠાં પ્રાણજીવન કુલજી.
 ૧ ગાલા સરદારસંગ દેવાજી.
 ૧ ગાલા સરદારસંગ અપ-
 ભાઈ.
 ૧ જીવણગર રૂપગર.
 ૧ ધનગરજી ભાવગર.
 ૧ પંડા. હરગોવીંદ હરજી.
 ધ્રાંગધ્રા
 ૧ અવાસ ભીમજી વાધજી.
 ૧ સીદી મુખારક.
 ૧ મીરમીરા જીવલી.
 ૧ રાણા જલમસંગજી
 વજેસંગજી.
 ૧ મીર જુરા ગગા.

૧ રાણા દેવીસંગજી હરી-
સંગજી.

વળા.

૧૦ વખતસંગજી મેઘરાજજી.

૨ લાલગના અસમાલ.

૨ લીલાધરદાસ હરખચંદ.

૧ ખવાસ સામજી બીમા.

૧ ખવાસ મેર ગગા.

૧ હુવાર ગોમલ નાયા.

૧ વકીલ કલાણુ જીભઈ.

૧ સોલાલા રાજરામ.

૧ મુળજી દેવશંકર.

૧ ભુપતરાય માધવરાય.

૧ બાપુરાવ બાબાજી.

૧ મેતા કાળીદા મોતીચંદ.

૧ પારખ છગન ટોકર.

૧ જડેજા ડોસાભાઈ ગો-
ડભાઈ.

૧ જોસી લખમીરામ શા-
મજી.

૧ ઠાકોર લાલજી કણજી.

૧ મીઆં આલમ મલેક.

૧ વાંમનરાવ સદાશીવ.

૧ બારોટ બીમસંગ માવસંઘ

૧ સા જસમત હીરા.

૧ શા જીવણુ તીકમ.

૧ ભુપતરામ બળવંતરામ.

૧ શા મેઘજી હરીચંદ.

૧ કોઠારી તીબોવન મુળજી.

૧ દોશી રામજી ભગવાંત.

૧ ગઢવી માધવ જોડા.

૧ વાસાણી કૃતેસંઘ ખોડા-
ભાઈ.

૧ વકીલ કુંવરજી ઉજ્જમશી.

૧ જમાદાર હમોર સલેમાંત

૧ રા. રામાભાઈ માનાભાઈ

૧ માનશંકર છમીલદાસ.

૧ ઝવેરીલાલ કેશવલાલ.

૧ મુની માવજી જીવનદાસ.

વઢવાણુ.

૧ દોસી પીતાંબર ત્રીકમ.

૧ ખવાસ હરા લધુ.

૧ બાવા જગનદાસ ઓ-
ધવદાસ.

૧ વોરા માણેકચંદ વખ-
તચંદ.

૧૦ હસન દાદાભાઈ.

૧ સા છગનલાલ ગફલદાસ.

૧ વોરા હમજી હીરા.

જાહેર ખપ્પર.

આ પુસ્તકની જે સાહેબોને લેવા ઇચ્છા હોય તેમણે
નાયે સહી કરનાર પાસેથી ફોફડી કીમ્મતે મગાવી લેતાં
નાટપેટ કાગળ રાખવામાં આવશે નહીં.

ખવાસ છવા માવજી.

વડવાણ શેહેર.

